

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně:

L. S.

státní příslušnost: Ukrajina,

bytem v ČR: P.

proti

žalovanému:
politiky,

Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2018, č. j. OAM-782/ZA-ZA11-ZA20-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2018, č. j. OAM-782/ZA-ZA11-ZA20-2017, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12, 13, 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Rovněž bylo rozhodnuto, že doplňková ochrana nelze udělit z důvodu uvedeného v § 15a zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

2. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Použité informace Ministerstva vnitra nejsou aktuální. Správní orgány by měly posoudit aktuální informace o zemích původu žadatelů o azyl a jsou povinny zjistit přesně a úplně skutečný stav věci.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, neboť při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný vycházel především z výpovědi žalobkyně a dalších informací, které shromáždil v průběhu správního řízení. Žalobkyně byla rovněž seznámena se shromážděnými podklady správního orgánu. Žalobkyně též tvrdila, že doloží článek o mafiánovi, který jí vyhrožoval. Tento článek však nedodala ani ve lhůtě, ani později. Žalovaný tak trvá na tom, že skutkový stav dostatečně zjistil a zevrubně popsal, proč žalobkyni nemůže být mezinárodní ochrana udělena. Ve zbytku žalovaný odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Žalobkyně poskytla dne 26. 9. 2017 údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedla, že je ukrajinské národnosti, nikdy nebyla členem žádné politické strany, ve vlasti naposledy bydlela v Oděse. Do ČR přicestovala v roce 2006 autem přes Polsko. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož se nemůže vrátit na Ukrajinu z důvodu, že by ohrozila sebe a svoji rodinu. Z důvodu mafiánského vydírání žalobkyně v roce 2006 utekla do České republiky. Žalobkyni vydírali kvůli penězům z jejího podnikání v realitách.
6. Dne 26. 9. 2017 byl se žalobkyní rovněž sepsán protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně uvedla, že na Ukrajině ji vydírali mafiáni a policisté, kteří si chodili dvakrát do měsíce pro peníze. Žalobkyně se obrátila na policii, přičemž i tito policisté chtěli po žalobkyni peníze. Když žalobkyně sdělila mafiánům, že nebude platit, neboť nemá peníze, bylo jí řečeno, že bude zabita. Žalobkyně dále uvedla, že byla v roce 2011 odsouzena v České republice na pokus vraždy V. Š., který ji vydíral. Žalobkyně se na Ukrajinu nemůže vrátit, neboť po ní neustále pátrají policisté, kteří jsou mafiáni.
7. Dne 3. 1. 2018 byla žalobkyně předvolána k seznámení se s podklady, čehož využila a uvedla, že chce doplnit správní spis o článek, která vypovídá o tom, že jeden z mafiánů, který jí vyhrožoval, je nyní starosta města Oděsa. Žalobkyně článek nedoložila. Rovněž žalobkyně uvedla, že nesouhlasí se zprávou Ministerstva zahraničních věcí, neboť je lživá. Pokud si na Ukrajině někdo stěžuje na práci policie, je ihned mrtvý. Zprávu Freedom House žalobkyně též shledává nepravdivou, neboť lidé se bojí si stěžovat na postup policie a státních orgánů, bojí se o vlastní život
8. Žalovaný vydal dne 16. 2. 2018 napadené rozhodnutí, jímž rozhodl, že se mezinárodní ochrana žalobkyni neuděluje; zároveň uvedl, že nelze udělit doplňkovou ochranu pro existenci důvodu podle § 15a zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel zejména z výpovědi žalobkyně, z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 1. 2012, č. j. 9 T 14/2011-406, z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 3. 2012, č. j. 8 To 25/2012-433, a dále z informací o stavu v zemi původu, které během řízení shromáždil. Všechny zprávy byly z let 2016 – 2017. Žalobkyně neuvedla, že by měla být v zemi původu pronásledována z politických důvodů či z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině. Ohledně osoby V.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

Š. žalovaný uvedl, že dle uvedených rozsudků trestních soudů je zřejmé, že žalobkyně se pokusila o jeho vraždu z partnerských důvodů, což znehodnocuje žadatelčino vlastní sdělení u žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Původce vydírání, V. Š., navíc zemřel v roce 2014. Žalobkyně rovněž požádala o mezinárodní ochranu až nyní, i když se na území České republiky vyskytuje od roku 2006. Požádala až tehdy, když jí hrozilo správní vyhoštění. Ze shromážděných zpráv nevyplyvá, že by současná bezpečnostní situace podporovala tvrzení žalobkyně. Žalovaný tak neshledal důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Rovněž ze správního spisu nevyplyvá, že by žalobkyni měl být udělen azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu. Žalovaný dále neshledal důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za zvlášť závažný zločin, pak v souladu s § 15a nebylo možno uložit doplňkovou ochranu podle § 14a a 14b zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobkyně podanou žalobou.

9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud ve věci rozhodl při jednání dne 20.3.2018 za neúčasti žalobkyně, neboť neshledal důvody pro odročení jednání dle § 50 s. ř. s.. Žalobkyně doručila soudu dne 18. 3. 2019 žádost o odročení ústního jednání, ve které uvedla, že ji poslední čtyři měsíce bolí záda a nemůže se hýbat. Plánuje dát plnou moc jiné osobě. K tomu soud uvádí, že žalobkyně neprokázala tvrzený nepříznivý zdravotní stav, jestliže nepředložila žádnou lékařskou zprávu či jiných důkaz podporující její tvrzení. |Pokud zdravotní stav žalobkyně přetrvává již čtyři měsíce, nejen že měla požádat o odročení jednání včas, nikoli dva dny před samotným konáním, ale zejména mohla zmocnit jinou osobu k zastupování před soudem, jestliže takto již učinila ohledně nahlížení do spisu.
11. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
12. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště“.
13. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“.
14. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit“.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

15. Žaloba obsahuje pouze jednu žalobní námitku, a sice že „[o]čividně použité MV informace nejsou aktuální; správní orgán by měl při rozhodování o udělení mezinárodní ochrany posoudit aktuální informace o zemích původu a podle mého názoru je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci“. Soud uvádí, že žalovaný zjistil skutečný stav věci, přičemž žalobkyně nespécifikovala žádnou konkrétní okolnost, na základě níž by bylo možno dojít k opačnému závěru. Žalovaný vycházel z aktuálních zpráv o situaci v zemi původu žalobkyně, např. ze zprávy Ministerstva vnitra ze dne 24. 7. 2017 o situaci v zemi, ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 13. 6. 2017 či z výroční zprávy Amnesty International 2017 – Ukrajina ze dne 22. 2. 2017, jakož i z dalších zpráv, jež byly v době vydání napadeného rozhodnutí staré jen několik měsíců, popř. přibližně rok. Soud uzavřel, že zprávy, z nichž vycházel žalovaný, byly aktuální. Jak navíc plyne z konstantní judikatury (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017 č.j. 45 Az 21/2016-55, publ. pod č. 3714/2018 Sb. NSS), zastaralost zpráv o zemi původu nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové zprávy uplynul určitý čas. Zastaralá je taková zpráva, jež obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace popsaná ve zprávě se změnila. Žalobkyně nezmínila žádné konkrétní zásadní skutečnosti, resp. okolnosti, jež se měly v době od vydání žalovaným použitých zpráv do okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí změnit, a tím založit neaktuálnost žalovaným použitých zpráv. Z uvedených důvodů nelze než žalobní námitku shledat nedůvodnou.
16. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“ V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí.
17. Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí je „nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Správní řízení je soubor pravidel, kterými se správní orgán při rozhodování musí řídit. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. V rozporu s tím celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Podle mého názoru Ministerstvo vnitra své rozhodnutí nedostatečně odůvodnilo a vyložilo zákon chybně.“ V této souvislosti lze odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS: „Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem.... Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými

odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“

18. Na tyto závěry je v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu opakovaně odkazováno, srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72.
19. Žalobkyně v nyní posuzované věci nevylicila, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž neozřejmila svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost.
20. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. března 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.